

“मीठे बच्चे- सदा यही नशा रहोस् हाम्रो पदमापदम भाग्य छ, पतित-पावन बाबाका हामी बच्चा बनेका छौं, उहाँबाट हामीलाई बेहद सुखको वर्सा मिल्छ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूको कुनै पनि धर्मसँग घृणा हुन सक्दैन, किन?

उत्तर:- किनकि तिमीले बीज र वृक्षलाई जानेका छौ। तिमीलाई थाहा छ- यो मनुष्य सृष्टि रूपी बेहदको वृक्ष हो, यसमा हरेकको आ-आफ्नो पार्ट छ। नाटकमा कहिल्यै पनि कलाकारहरूले एक-अर्काको घृणा गर्दैनन्। तिमीलाई थाहा छ- हामीले यस नाटकमा हीरो-हीरोइनको पार्ट बजायौं। हामीले जो सुख देख्यौं, त्यो अरु कसैले देख्न सक्दैन। तिमीलाई धेरै खुशी छ, सारा विश्व माथि राज्य गर्नेवाला हामी हौं।

ओम् शान्ति। ओम् शान्ति भन्नासाथ बच्चाहरूलाई जो ज्ञान मिलेको छ, त्यो सारा बुद्धिमा आउनु पर्छ। बाबाको पनि बुद्धिमा कुनचाहिँ ज्ञान छ? यो मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्ष हो, जसलाई कल्प-वृक्ष पनि भनिन्छ, त्यसको उत्पत्ति, पालना अनि विनाश कसरी हुन्छ, सारा बुद्धिमा आउनु पर्छ। जसरी त्यो जड वृक्ष हुन्छ, यो हो चैतन्य। बीज पनि चैतन्य छ। उहाँको महिमाको गायन छ, उहाँ सत्य हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ अर्थात् वृक्षको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाइरहनु भएको छ। कसैले पनि उहाँको कर्तव्यलाई जान्दैनन्। प्रजापिता ब्रह्माको कर्तव्यलाई त जान्नु पर्छ नि। ब्रह्मालाई कसैले याद गर्दैनन्, चिनेकै छैनन्। अजमेरमा ब्रह्माको मन्दिर छ। त्रिमूर्ति चित्र छपाउँछन्, त्यसमा ब्रह्मा, विष्णु, शंकर छन्। ब्रह्मा देवताय नमः भनिन्छ। अब तिमी बच्चाहरूले जानेका छौ- यस समय ब्रह्मालाई देवता भन्दैन। जब सम्पूर्ण बन्छन् तब देवता भनिन्छ। सम्पूर्ण बनेपछि जान्छन् सूक्ष्म वतनमा।

बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी पिताको नाम के हो? कोसँग सोध्नु हुन्छ? आत्मा सँग। आत्माले भन्छ हाम्रो बाबा। जसलाई थाहा छैन कसले भन्यो, उसले त प्रश्न सोध्न सक्दैन। अब बच्चाहरूले बुझिसकेका छन्- अवश्य दुई पिता सबैका छन्। ज्ञान त एकै बाबाले दिनु हुन्छ। अब तिमी बच्चाहरूले बुझेका छौ- यो शिवबाबाको रथ हो। बाबा यस रथद्वारा हामीलाई ज्ञान सुनाउनु हुन्छ। एक त यो हो दैहिक ब्रह्मा बाबाको रथ। अर्को फेरि रूहानी बाबाको यो रथ हो। उहाँ रूहानी बाबाको महिमा छै सुखका सागर, शान्तिका सागर...। पहिला त यो बुद्धिमा रहन्छ उहाँ बेहदका बाबा हुनुहुन्छ, जसबाट बेहदको वर्सा मिल्छ। पावन दुनियाँको मालिक बन्छौं। निराकारलाई बोलाउने गर्छन् पतित-पावन आउनुहोस् भनेर। आत्माले नै बोलाउँछ। जब आत्मा पावन हुन्छ तब पुकार्दैन। पतित छ त्यसैले पुकार्छ। अब तिमी आत्माहरूले जानेका छौ- उहाँ पतित-पावन बाबा यस तनमा आउनु भएको छ। यो भुल्नु हुँदैन, हामी उहाँको बनेका छौं। यो सौभाग्य त के पद्म भाग्यको कुरा हो। फेरि उहाँ बाबालाई किन भुल्छौ? यस समय बाबा आउनु भएको छ- यो नयाँ कुरा हो। शिवजयन्ती पनि हरेक वर्ष मनाइन्छ। त्यसैले अवश्य उहाँ एक पटक नै आउनु हुन्छ। लक्ष्मी-नारायण सत्ययुगमा थिए। यस समयमा छैनन्। त्यसैले सम्झाउनु पर्छ उनीहरूले पुनर्जन्म लिएको हुनुपर्छ। १६ कलाबाट १२-१४ कलामा आएको हुनुपर्छ। यो तिमी बाहेक अरु कसैलाई थाहा छैन। सत्ययुग भनिन्छ नयाँ दुनियाँलाई। त्यहाँ सबै कुरा नयाँ नै नयाँ हुन्छ। देवता धर्मको नाम पनि गायन छ। तिनै देवताहरू जब वाममार्गमा जान्छन् तब उनीहरूलाई नयाँ पनि होईन, अनि देवता पनि भन्न सकिँदैन। कसैले पनि यस्तो भन्दैनन्- हामी उनका वंशावलीका हौं। यदि आफूलाई त्यस वंशावलीका सम्झन्छन् भने फेरि उनको महिमा, आफ्नो निन्दा किन गर्छन्? जब महिमा गर्ने गर्छन् भने अवश्य उनलाई पवित्र, आफूलाई अपवित्र पतित सम्झिन्छन्। पावनबाट पतित बन्छन्, पुनर्जन्म लिन्छन्। पहिला-पहिला जो पावन थिए उनै फेरि पतित बनेका छन्। तिमीलाई थाहा छ- पावनबाट अब पतित बनेका छौं। तिमी स्कूलमा पढ्छौ। त्यसमा नम्बरवार फस्ट, सेकेण्ड क्लास त हुन्छ नि।

अहिले बच्चाहरूले बुझेका छन्- हामीलाई बाबाले पढाउनु हुन्छ, तब त आउनु हुन्छ। नत्र यहाँ आउने के आवश्यकता छ? उहाँ कुनै गुरु, महात्मा, महापुरुष आदि कुनै हुनुहुन्न। यो त साधारण मनुष्य तन हो त्यो पनि धेरै पुरानो। धेरै जन्मको अन्त्यमा प्रवेश गर्छु। अरु त कुनै यिनको महिमा छैन। केवल यिनमा प्रवेश गर्छु तब यिनको नाम हुन्छ। नत्र प्रजापिता ब्रह्मा कहाँबाट आए। मनुष्य त अवश्य अलमलमा पर्छन्। बाबाले तिमीलाई सम्झाउनु

भएको छ, तिमीले फेरि अरुलाई सम्झाउँछौ। ब्रह्माका पिता को हुनुहुन्छ? ब्रह्मा, विष्णु, शंकर- उनीहरूका रचयिता शिवबाबा हुनुहुन्छ। बुद्धि माथितिर जान्छ। परमपिता परमात्मा जो परमधाममा रहनु हुन्छ, उहाँका यी रचना हुन्। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको कर्तव्य अलग-अलग छ। कोही आपसमा ३-४ हुन्छन्, सबैको कर्तव्य आ-आफ्नो हुन्छ। पार्ट हरेकको आ-आफ्नो छ। यति करोडौं आत्माहरू छन्- एकको पार्ट अर्कोसँग मिल्दैन। यो आश्चर्यजनक कुरा बुझ्नु पर्ने हुन्छ। कति धेरै मनुष्य छन्। अब चक्र पूरा हुन्छ। अन्तिम समय हो नि। सबै फर्केर जान्छन्, फेरि चक्र दोहोरिनु छ। बाबाले यी सबै कुरा भिन्न-भिन्न प्रकारले सम्झाइरहनु हुन्छ, नयाँ कुरा होइन। भन्नुहुन्छ- कल्प पहिला पनि सम्झाएको थिएँ। अति प्रिय बाबा हुनुहुन्छ, यस्ता बाबालाई त धेरै प्यारले याद गर्नु पर्छ। तिमी पनि बाबाका प्यारा बच्चा हौ। बाबालाई याद गर्दै आएका छौ। पहिला सबैले एकको पूजा गर्थे। भेदभावको कुरा नै थिएन। अहिले त कति भेदभाव छ। यो रामको भक्त हो, यो कृष्णको भक्त हो। रामको भक्तले अगरबत्ती बाल्दा कृष्णको भक्तले नाक बन्द गर्छ। यस्तो पनि केही कुरा शास्त्रमा छ। उसले भन्छ हाम्रो भगवान ठूलो, अर्कोले भन्छ हाम्रो ठूलो, दुई भगवान सम्झन्छन्। त्यसैले गलत हुनुको कारण सबै असत्य काम नै गर्छन्।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! भक्ति भक्ति हो, ज्ञान ज्ञान हो। ज्ञानका सागर एक बाबा हुनुहुन्छ। बाँकी ती सबै हुन् भक्तिका सागर। ज्ञानबाट सद्गति हुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरू ज्ञानवान् बनेका छौ। बाबाले तिमीलाई आफ्नो र सारा चक्रको पनि परिचय दिनु भएको छ, जो अरु कसैले दिन सक्दैन त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी बच्चाहरू हौ स्वदर्शन चक्रधारी। परमपिता परमात्मा त एकै हुनुहुन्छ। बाँकी सबै बच्चाहरू हुन्। परमपिता आफूलाई कसैले भन्न सक्दैन। जो राम्रा समझदार मनुष्य छन्, उनले सम्झन्छन् यो कति ठूलो ड्रामा हो। यसमा सबै कलाकारहरूले अविनाशी पार्ट बजाउँछन्। अरु साना नाटक त विनाशी हुन्छन्, यो हौ अनादि अविनाशी। कहिल्यै बन्द हुँदैन। यति सानो आत्मा, यति ठूलो पार्ट मिलेको छ- शरीर लिने, छोड्ने र पार्ट बजाउने। यो कुरा कुनै शास्त्रमा छैन। यदि यिनलाई कुनै गुरुले सुनाएको भए उनका अरु पनि शिष्य हुन्थे, केवल एक शिष्य के काम! शिष्य त त्यो जो पूरा अनुसरण गरोस्। यिनको ड्रेस आदि त त्यो छैन। कसले भन्छन् शिष्य हुन्। यो त बाबा बसेर पढाउनु हुन्छ। बाबाको नै अनुसरण गर्नु छ, जसरी बरियाँत हुन्छ। शिवको पनि बरियाँत भनिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यो हामी बरियाँत हो। तिमीहरू सबै भक्तिकी हौ, म हूँ, भगवान। तिमीहरू सबै सजनी हौ, बाबा आउनु भएको छ तिमीलाई शृङ्गार गरेर लैजानको लागि। कति खुशी हुनुपर्छ! अब तिमी सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जानेका छौ। तिमी बाबालाई याद गर्दै-गर्दै पवित्र बन्छौ तब पवित्र राजाई मिल्दछ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ म आउँछु नै अन्तमा। मलाई बोलाउँछन् नै पावन दुनियाँको स्थापना र पतित दुनियाँको विनाश गराउन आउँनुहोस्, त्यसैले महाकाल पनि भनिन्छ। महाकालको पनि मन्दिर हुन्छ। कालको मन्दिर त देखेका छौ नि। शिवलाई काल भनिन्छ। बोलाउँछन् आएर पावन बनाउनुहोस्। आत्माहरूलाई लिएर जानु हुन्छ। बेहदका बाबा कति धेरै आत्माहरूलाई लिनको लागि आउनु भएको छ। काल-काल महाकाल, सबै आत्माहरूलाई पवित्र सुन्दर फूल बनाएर लैजानु हुन्छ। फूल बन्यौ भने त फेरि बाबाले लिएर जानु हुन्छ गोदमा। यदि पवित्र बनेनौ भने सजाय खानु पर्छ, फरक त रहन्छ नि। पाप बाँकी रहेको छ भने फेरि सजाय खानु पर्छ। पद पनि यस्तै मिल्छ त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! धेरै प्यारा बन, कृष्ण सबैलाई प्यारो लाग्छ नि। कति प्रेमले कृष्णलाई झुलामा झुलाउँछन्, ध्यानमा कृष्ण सानो देखेर छिटै गोदमा उठाएर प्यार गर्छन्। वैकुण्ठमा जान्छन्। त्यहाँ कृष्णलाई चैतन्य रूपमा देख्छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूले जानेका छौ- साँच्चै वैकुण्ठ आइरहेको छ। हामी भविष्यमा यो बन्ने छौं। श्रीकृष्णलाई कलंक लगाउँछन्, त्यो सबै गलत हो। तिमी बच्चाहरूलाई पहिला नशा चढ्नु पर्छ। सुरुमा धेरै साक्षात्कार भएको थियो फेरि अन्त्यमा धेरै हुन्छ, ज्ञान कति रमणिक छ। कति खुशी रहन्छ। भक्तिमा त केही पनि खुशी रहँदैन। भक्तहरूलाई यो कहाँ थाहा छ र, ज्ञानमा कति सुख हुन्छ, तुलना गर्न सकिँदैन। तिमी बच्चाहरूलाई पहिला यो नशा चढ्नु पर्छ। यो ज्ञान बाबा सिवाय कुनै ऋषि-मुनि आदिले दिन सक्दैनन्। लौकिक गुरुले त कसैलाई पनि मुक्ति-जीवनमुक्तिको बाटो बताउन सक्दैनन्। तिमीले बुझेका छौ- कुनै पनि मनुष्य गुरु हुन सक्दैन, जसले भन्नु हे आत्माहरू, बच्चाहरू, म तिमीलाई सम्झाउँछु। बाबालाई “बच्चे-बच्चे” भन्ने अभ्यास छ। जान्नु हुन्छ यी मेरो रचना हुन्। उहाँ बाबा पनि भन्नुहुन्छ- म सबैको रचयिता हुँ। तिमीहरू सबै भाइ-भाइ हौ। उनलाई पार्ट मिलेको छ, कस्तो मिलेको छ त्यो बसेर सम्झाउनु हुन्छ। आत्मामा नै सारा पार्ट भरिएको छ। जति पनि मनुष्य आउँछन्, ८४ जन्ममा कहिल्यै उस्तै चेहरा हुन सक्दैन। अलि-अलि परिवर्तन अवश्य हुन्छ। तत्त्व पनि सतो, रजो, तमो हुँदै जान्छ। हरेक जन्मको रूप एक अर्कोसँग मिल्दैन। यो पनि बुझ्नु पर्ने कुरा हो। बाबा सधैं सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! बाबामा कहिल्यै संशय नल्याऊ। संशय र निश्चय- दुई अक्षर हुन्छ नि। बाबा

मतलब बाबा। यसमा संशय त हुन सक्दैन। बच्चाहरूले भन्न सक्दैन, म बाबालाई याद गर्न सकिदैन। तिमीले घरी-घरी भन्छौं योग लाग्दैन। योग अक्षर ठीक छैन। तिमी त राजऋषि हौ। 'ऋषि' अक्षर पवित्रताको हो। तिमी राजऋषि हौ भने अवश्य पवित्र हुन्छौ। सानो कुरामा फेल भयो भने राजाई मिल्न सक्दैन। प्रजामा जान्छन्। कति घाटा पर्छ। नम्बरवार पद त हुन्छ नि। एकको पद अर्कोसँग मिल्दैन। यो बेहदको बनि-बनाउ ड्रामा हो। बाबा बाहेक कसैले सम्झाउन सक्दैन। तिमी बच्चाहरूलाई कति खुशी हुनुपर्छ। जसरी बाबाको बुद्धिमा सारा ज्ञान छ त्यस्तै तिमी बुद्धिमा पनि छ। बीज र वृक्षलाई बुझ्नु पर्छ। मनुष्य सृष्टिको वृक्ष हो, यसको साथमा वरको वृक्षको उदाहरण बिलकुल ठीक छ। बुद्धिले पनि भन्छ हाम्रो आदि सनातन, देवी-देवता धर्मको जुन मूल जरा थियो त्यो प्रायः लोप भएको छ। बाँकी सबै धर्मका हाँगा-बिँगा आदि खडा छन्। ड्रामा अनुसार यो सबै हुनु नै छ, यसमा घृणा आउँदैन। नाटकमा कलाकारहरूलाई कहिल्यै घृणा आउँछ र! बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी पतित बनेका छौ फेरि पावन बन्नु छ। तिमीले जति सुख देख्छौ त्यति अरु कसैले देख्दैनन्। तिमी हीरो-हीरोइन हौ, विश्व माथि राज्य गर्नेवाला हौ त्यसैले अथाह खुशी हुनुपर्छ। भगवान पढाउनु हुन्छ! कति नियमित पढ्नु पर्छ, यति खुशी हुनुपर्छ। बेहदका बाबाले हामीलाई पढाउनु हुन्छ। राजयोग पनि बाबाले नै सिकाउनु हुन्छ। कोही शरीरधारीले सिकाउन सक्दैन। बाबाले आत्माहरूलाई सिकाउनु भएको छ, आत्माले नै धारण गर्छ। बाबा एकै पटक मात्र आउनु हुन्छ पार्ट बजाउन। आत्माले नै पार्ट बजाएर एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ। आत्माहरूलाई बाबा पढाउनु हुन्छ। देवताहरूलाई पढाउनु हुन्छ। त्यहाँ त देवताहरूले नै पढाउँछन्। संगमयुगमा बाबाले नै पढाउनु हुन्छ, पुरुषोत्तम बनाउनको लागि। तिमीले नै पढ्छौ। यो संगमयुग एउटै छ, जसमा तिमी पुरुषोत्तम बन्छौ। सत्य बनाउनेवाला, सत्ययुगको स्थापना गर्नेवाला एकै सच्चा बाबा हुनुहुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) संगमयुगमा डाइरेक्ट भगवानसँग पढाइ पढेर, ज्ञानवान् आस्तिक बन्नु र बनाउनु छ। कहिल्यै पनि बाबा र पढाइमा संशय ल्याउनु हुँदैन।

२) बाबा सुमान प्यारो बन्नु छ। भगवानले हाम्रो शृङ्गार गरिरहनु भएको छ, यस खुशीमा रहनु छ। कुनै पनि कलाकारसँग घृणा वा नफरत गर्नु हुँदैन। हरेकको यस ड्रामामा एक्युरेट पार्ट छ।

वरदान:- याद र सेवाको शक्तिशाली आधारद्वारा तीव्रगतिले अगाडि बढ्ने मायाजित भव ब्राह्मण जीवनको आधार याद र सेवा हो, यी दुवै आधार सदा शक्तिशाली भएमा तीव्रगतिले अगाडि बढिरहने छौ। यदि सेवा धेरै छ तर याद कमजोर छ वा याद धेरै राम्रो छ सेवा कमजोर छ भने पनि तीव्रगति प्राप्त गर्न सक्दैनौ। याद र सेवा दुवैमा तीव्रगति चाहिन्छ। याद र निःस्वार्थ सेवा साथ-साथै भयो भने मायाजित बन्न सहज हुन्छ। हर कार्यमा, कार्यको समाप्ति पहिला सदा विजय देखिन्छ।

स्लोगन:- यस संसारलाई अलौकिक खेल र परिस्थितिलाई अलौकिक खेलौना समान सम्झेर चल।